

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Cristina Beatrice Preda

©/KARELI ©2021

VĂJ-VĂJ
PRIN
CĂLIMARĂ

Ilustrații
KAREN CHEMALI

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2021

CUPRINS

**MOTOCEL ȘI PRIMĂVARA
ALBASTRĂ · 5**

**MOTOCEL ȘI OAIA
GHEM · 21**

MOTOCEL ȘI PRIMĂVARA ALBASTRĂ

- PRIMA POVESTE -

Motto:

„Cu o floare nu se face primăvară, dar dintr-o inimă
împăcată răsar mai multe primăveri.”

Motocel era o hârtie nici mai mare, nici mai mică decât o rândunică. Toată lumea ei se afla pe o frunză de dovleac, într-o colibă din lemn de stejar. Cu toate acestea, nu își îngrijea sârguincios casa. Patul stătea posac, lampa își încrucișa brațele, iar ceasul de pe noptieră pufăia ca o locomotivă, plictisit să mai adune el praful dimprejur. Nici călimara nu avea, iată, o soartă mulțumitoare: zi după zi, hârtia albă o împuțina; își îngroșa marginile, ștergea și o lua de la capăt.

„Nu voi mai îngădui așa ceva!”, bolborosi ea după ce Motocel scufundă stiloul pentru a nu știu câta oară. Apoi îi aruncă o bulă de cerneală taman pe vârful nasului.

– Hei! De ce te porți așa? Nu ți-am făcut nimic!

Călimara începu să clocotească din ce în ce mai tare, și mai tare...

Deodată, trase hârtia înăuntru ca aspiratorul scama de pe un covor. Biata Motocel nu știa ce să facă; se zvârcolea înspăimântată, cu ochii pe jumătate închiși.

Când un pic de curaj se cuibări în inima ei, deschise un ochi, pe urmă pe celălalt. Și-apoi îi căscă pe amândoi de uimire: plutea deasupra cernelii, pe care aproape că o risipise. Privind îndărăt, zări geamul călimării și, simțindu-se întemnițată, hotărî să evadeze; ce mai grozăvie, înota în cerneală! Un val o înălța, altul o cobora, ca pe un vapor purtat de vârtej. Se pierdu printre câteva liane și, cumva, se prinse de un perete sticlos al călimării, așteptând valul care să o scape. De ce întârzie atât?! Ei bine, uitându-se în jos, văzu cum albastrul scade, apoi se evaporă.

– Oprește-te! Te rog, nu pleca, am nevoie de tine!

Ultimul strop albăstrui încremeni, lăsând-o, așadar, pe Motocel într-o călimară goală și stingheră. Preț de o clipă... căci din neant se înălță o colină de un alb perlat.

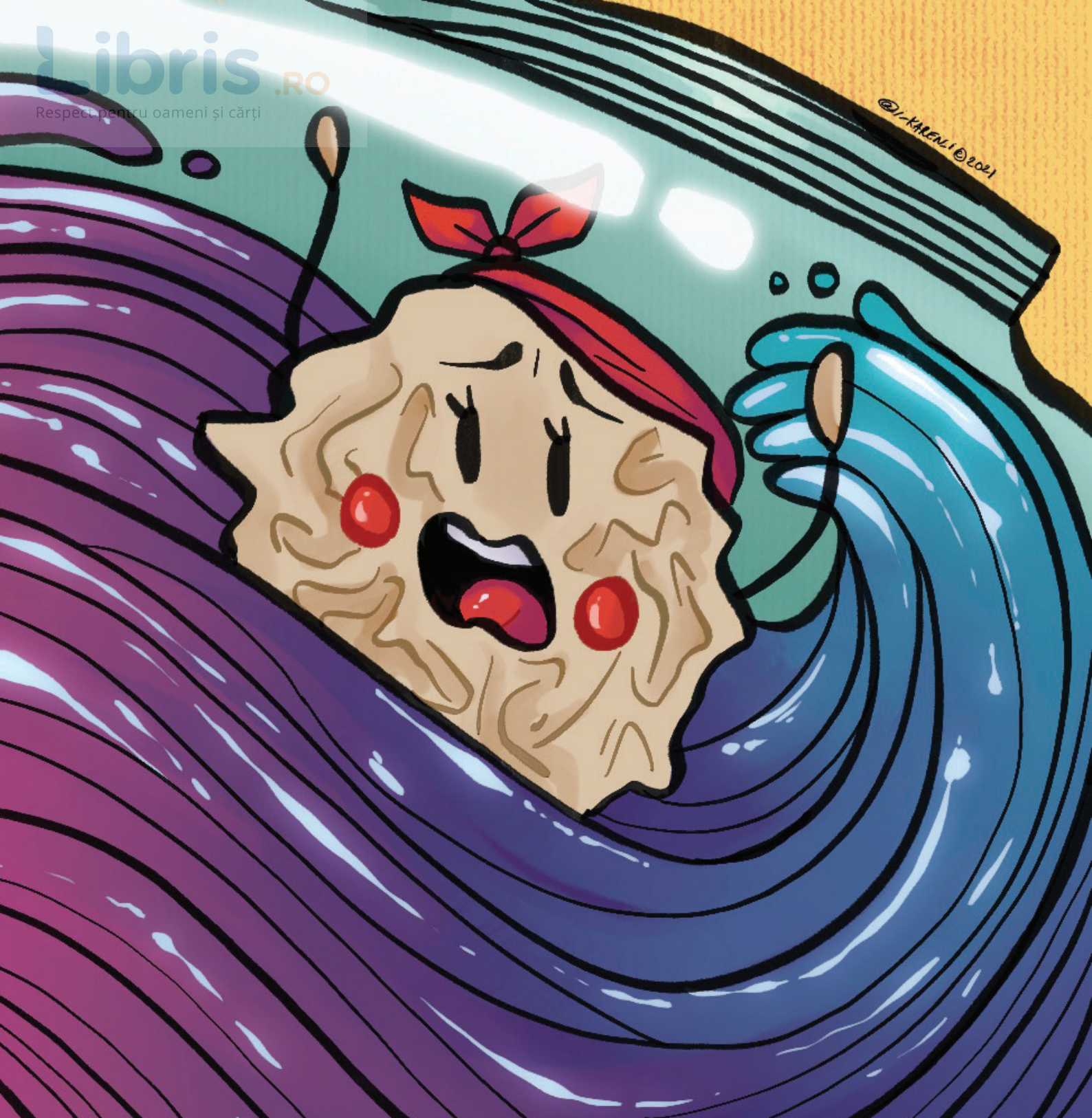
Dinaintea ei se înfățișă o alee îngustă, ce șerpuia pe malul unui pârau. Alb ca omătul. Stai puțin... să fie doar foi obișnuite?! Se aplecă, le iscodi, dar fu întreruptă de un vuiet apropiat.

O siluetă mărunță și cafenie scâncea, adăpostită de un clopot cu rotocoale de fum.

Capul frunzos îi sprijinea umerii din rădăcini noduroase, iar brațele și picioarele se asemănau cu niște sălcii pletoase.

– Tu trebuie să fii Motocel, hârtia mototolită, nu-i așa?, îi vorbi făptura cu voce stinsă.

Hârtiuța încuviință fâstâcită, străduindu-se în grabă să se îndrepte. Pentru că am uitat să vă spun că Motocel era, într-adevăr, o hârtie smotocită.

– Mă numesc Natura Albastră și sunt inima călimării în care pășești acum. Purtarea ta ne-a alungat primăvara albastră din ținut, întinzându-ne pe o infinită coală albă de hârtie. Cerneala s-a scurs cu lăcomie. Adineauri, când te-ai bălăcit, a dispărut și cea din urmă picătură.

– Îmi pare rău că am irosit cerneala! Nu mi-am dat seama. Tot din vina mea ești și tu acolo?

– Albul m-a înlănțuit, și numai hârtia care păstrează călimara ne poate vindeca. De aceea te-am chemat să ne eliberezi tărâmul, să îl colorezi iarăși în nuanțe de albastru.

– Îmi doresc să vă fiu de ajutor, însă...

– Te întrebi cum anume ne-ai salva, e drept? Din primăvara inimii tale va răzbate și cea a meleagului nostru. În fapt, tu însăși vei deveni primăvară pentru noi. Colindă în lung și-n lat și adu-ne licărul!

Buf! De niciunde, se dădu de-a tăvălugul o clanță acoperită cu fulgi – cum altfel? – albi. Fulgi de cocos.

– Bună si-ua! Am în-târ-si-at...

– Să mă gândesc: ai vrut să dispară fulgii? Te-ai zbânțuit în fața oglinzii?

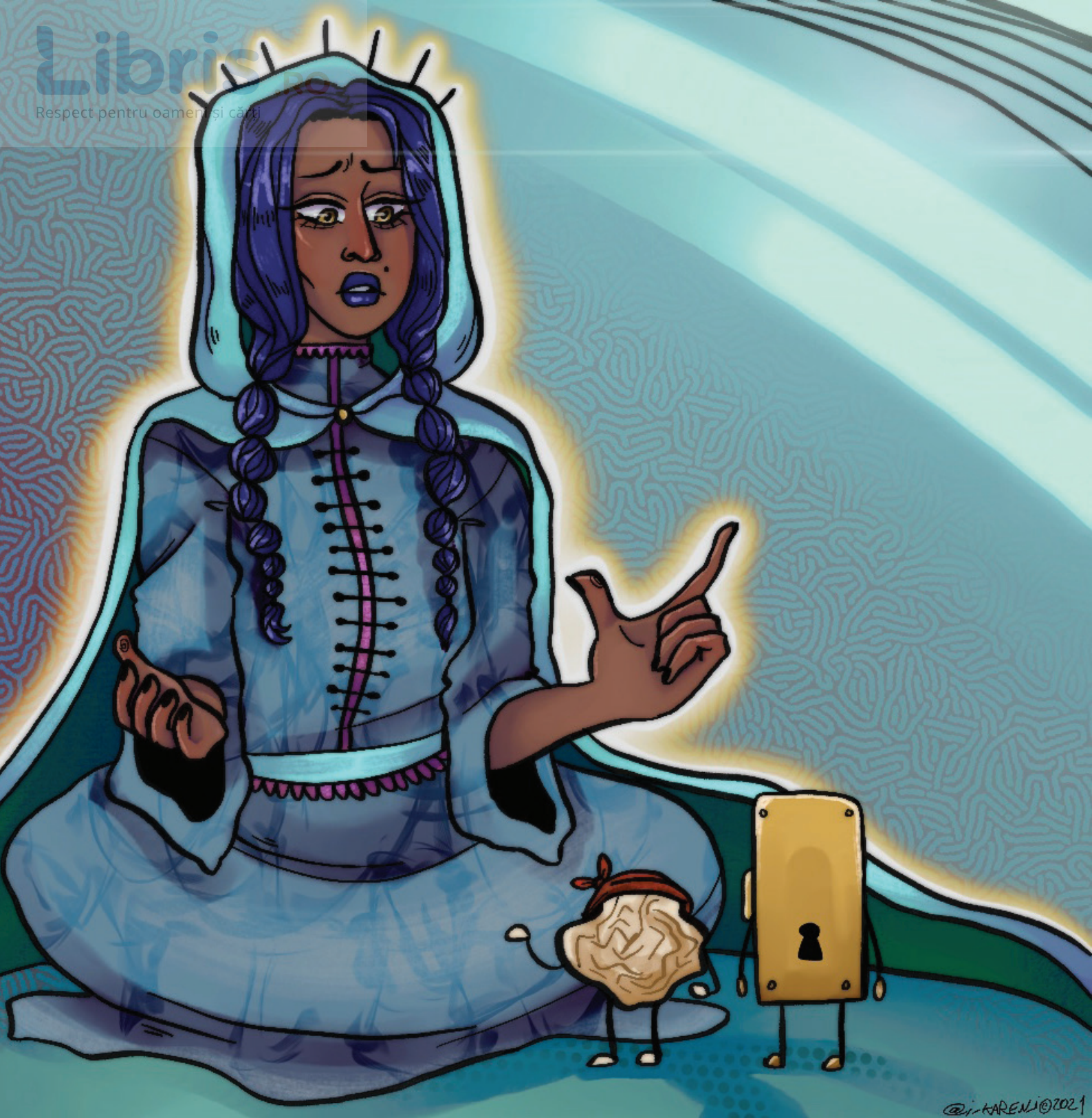
Clanța șovăi, scărpinându-se în creștet. Natura Albastră înțelese.

– Motocel, ți-o prezint pe Clănț-Ronț, clanța peltică și aventuroasă a călimării. Te va călăuzi spre libertatea noastră. Veți ști că s-a terminat cu bine dacă mă veți găsi, la sfârșitul călătoriei, la Izvorul Cernelii. Pe curând! – și se întoarse cu spatele, îndemnându-le astfel să plece.

– Pe curând..., îngăimă și Motocel, încurcată.

Libris

Respect pentru oameni și cărți

Clănț-Ronț porni năvalnic pe cărare, urmată de hârtia cu care pălăvrăgea.

– Sunt doar o biată hârtie mototolită, toată lumea mea este mototolită. Cum să fiu eu primăvara unei călimări?!

– Răbdare, răbdare..., interveni cu înțelepciune clanța. Nu te mai văicări atât!

Hoinărind printre flori, plante și viețuitoare-foi, Motocel băgă de seamă că îi semănau pe de-a-ntregul: nu numai că erau albe, ci aveau și un aspect mototolit.

– Ia te uită! Am a-zuns la magnoliile cu triluri de po-e-sii. Cât le în-dră-zesc!, se repezi Clănț-Ronț către tufele gârbovite și dalbe.

Înăuntrul petalelor zburătăceau greierii-poeți, pe biciclete în miniatură. Ei compuneau versuri, le puneau în strofe și în triluri, vărsându-le după aceea în sticlute parfumate, pe care le răsfireau prin aer. Clănț-Ronț adora să ronțăie și să ciripească poeme.

– Vino, Motosel!

De data aceasta, greierii se împleticiseră într-o pânză de fire albe, cu roțile bicicletelor atârând de câte-o floare.

– Stasi li-nis-tisi! Vă scoatem noi de a-isi!

Clănț-Ronț răsucea, Motocel învârtea la loc. Clanța dezlega, hârtia împletea. Într-un final, greierii-poeți erau strânși-strânși de pânză.

– Ăăă... mai încercăm o dată?, mormăi cu sfială Motocel, abia ridicându-și ochii din pământ.

Clanța i se alătură voinicește și, cu migală, după trei fire buclucașe, zece suciri și nenumărate clintiri, izbutiră. Greierii mișunau din nou în vale. Îi eliberaseră.

– Se bine! Ne putem bucura de triluri, de po-e-sii, de miresme. So-ses-te primăvara albastră!